

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ. — Αὐτὰ τὰ ποδοφύστανα καὶ τί, μωρέ, δὲν κάνουν !..
μὲ τὰ σωστά των βέλθησαν τὸν κόσμον νὰ πεθάνουν.
- Π. — Γιατί τὸ λές, βρε Φασουλῆ;
- Φ. — Για τὴν κακὴ σου μέρα...
ποτὲ ὁ νοῦς σου δὲν πετᾷ κι' ὀλίγο παραπέρα;
Δὲν ἔμαθες πῶς πέθανε Ροδόλφος τῆς Αὐστρίας;
- Π. — Ἔχω κι' ἐγὼ περὶ αὐτοῦ πολλὰς πληροφορίας.
- Φ. — Καὶ τί φρονεῖς περὶ αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ θανάτου;
- Π. — Νομίζω πῶς ἐγλύτωσε ἀπ' ὅλα τὰ δεινὰ του.
- Φ. — Κι' ἐγὼ εἰς τοῦτο συμφωνῶ, βρε Περικλῆ, μὲ σένα,
πλὴν ἄλλο θέλω νὰ μοῦ πῆς σωστά καὶ τιμημένα.
Φρονεῖς πῶς θάνατον κι' αὐτὸς ὑπέστη τὸν συνήθη;
φρονεῖς πῶς ἤτοκτόνησε ἢ ἐδολοφονήθη;
φρονεῖς πῶς θῦμα ἔπεσε καμμιάς μονομαχίας
αὐτὸς ὁ μέγας Ἀρχιδούξ, ὁ πλήρης εὐτυχίας;
φρονεῖς πῶς τὸν ἐσχότωσε καίεις ἀριστοκράτης,
ἢ κυνηγὸς του, ὅπως λέν, ἢ ἄλλος τις χωριάτης;
νομίζεις πῶς τὰ ἔφησε μετὰ τῆς Βερασκέρα
καὶ τὰ μραλά του σκόρπισε μὲ τούτη στὴν ἀέρα,
ἢ τάχα ἤτοκτόνησε μὲ ἄλλην παληοβρωμα,
ἢ μόνος εἰς τὸ Μάγερλιχ νεκρὸν εὐρέθη πτώμα;
φρονεῖς πῶς ἤτοκτόνησε κι' αὐτὸς ἐκ τοῦ προχείρου,
θῦμα πεσὼν μιᾶς ὁρμῆς καὶ πάθους διαπύρου,
ἢ τὴν αὐτοκτονίαν του ἐσκέπτετο πρὸ χρόνου
αὐτὸς ὁ ἐνδοξος βλαστὸς ἐνδοξοτάτου θρόνου;
φρονεῖς καὶ σὺ ὡς ἀληθῆ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν
πῶς ἔρωσ τὸν ἐξώθησε εἰς τὴν αὐτοχειρίαν,
ἢ ἄλλο σπουδαιότερον καθῆκον, βρε γαῖδοῦρι;
- Π. — Θὰ φᾶς καμμιά καλὴ φτυσιὰ στὴν ἀτιμὴ σου μούρη.
Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε μασκαρά, καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει
ἂν ὁ Ροδόλφος πέθανε μὲ τὸ δικό του χέρι,
ἢ ἄλλος τις ἀπέκοψε τοῦ βίου του τὸ νῆμα,
ἢ ἔπεσε τοῦ ἔρωτος ἢ ἄλλου πάθους θῦμα;
Ἔνα εἰξεύρω μοναχὰ κι' ὁ κόσμος ἄς γνωρίζῃ
πῶς σ' ὅλη τούτῃ τῇ δουλειᾷ ποδόγυρος μυρίζει.
Σεροσὲ λά φάμ, βρε Φασουλῆ...
- Φ. — Σεροσὲ λά φάμ καὶ πάλι...
κρίμα στὴν τόση λεβεντιὰ καὶ στὸ γερὸ κεφάλι.

Τὸν εἶχαν σὰν βασιλικὸ στὴ γλάστρα οἱ Ἀφθούργοι
κι' οἱ Πρώσοι κι' οἱ Αὐστριακοὶ καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι μούργοι
κι' ἑκατομύρια βροτῶν τὸν ἔδλεπαν στὸ στόμα
κι' ἐκεῖνος ἐσκοτώθηκε γιὰ μίαν παληοβρωμα.

Π. — Σεροσὲ λά φάμ, σεροσὲ λά φάμ...

Φ. — Ὡ ζῆμα φρικαλέον !...

- Εἰς τὰ σκουπίδια στέμματα τσοσούτων βασιλέων...
Ἐμπρὸς εἰς τὸν ποδόγυρο κι' αὐτῶν σαλεύ' ἢ βίβα
καὶ ἀποθήσκουν ἄδοξοι καθὼς τὸν Καρλίδα.
Δὲν τοὺς ἀρκοῦν, βρε Περικλῆ, αἱ δόξαι καὶ τὰ πλούτη,
ὅπου προσφέρουν εἰς αὐτοὺς ὑπήκοοι τσοσούτοι,
δὲν τοὺς ἀρκεῖ τὸ αἶσθημα κι' ἡ τῶν λαῶν ἀγάπη,
ὅπου πηγαίνουν στὴ σφαγὴ σὰν βόδιχα στὸν χασάπη,
δὲν τοὺς ἀρκοῦν ἐγκώμια καὶ λίβανοι καὶ μῦρα
καὶ τὸ ραχάτι τὸ πολὺ κι' ἡ μαλακὴ σισούρα
καὶ ἵπποι χρυσοχάλινοι μὲ δέφρους καὶ ἀμάξια,
μὰ θέλουν καὶ τὸν ἔρωτα μιᾶς κι' ἄλλης καρακάξας,
καὶ θυσιάζουν δι' αὐτὴν τὸ εὐγενὲς τῶν αἵμα,
ἐντὸς βορβοῦρου ρίπτοντες πορφύραν τε καὶ στέμμα;
- Π. — Σεροσὲ λά φάμ... τὰ στέμματα στοῦ κάρου τὰ σκουπίδια.
- Φ. — Ὡ ! πῶς κρατεῖς ξεκάρφωτα, θεέ, τὰ κεραμίδια !
Ἰεχωδᾶ, Ἰεχωδᾶ, στοὺς οὐρανοὺς σου κλείσου
κι' ἀπὸ ψηλὰ καμάρωσε αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς σου,
ποῦ ἐξουσίαν ἔδωσες στὰς σιτιδαράς τῶν χειρᾶς
νὰ διευθύνουν τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν τὰς μοίρας.
Φωνὴν ἀκούω, Σαβδακόθ, στὴν ἔρημον βοῶντος :
« ποῦ ἡ σοφία τοῦ Σεράχ καὶ ποῦ τοῦ Σολομώντος; »
Καὶ ἡ κιθάρᾳ τοῦ Δαυὶδ καὶ ἄλλων ἐστεμμένων
τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς ὡς μόνον ψάλλει αἶνον.
Ὡ ἀδελφέ μου Περικλῆ καὶ φίλε μπεχλιδάνη,
ἂν δὲν ἔμπορῆς τὰ νῶτα σου νὰ στρέψῃς στὸ φουστάνι,
ἂν δὲν ἔμπορῆς ἀντίσθητος στὸν ἔρωτα νὰ μείνῃς,
χωρὶς ἔμπρὸς στὰ κάλλη του νὰ ξεροκαταπίνῃς,
ἂν ὅταν ἐπαφρόδιτον σὲ ἀντικρόζῃ στόμα
ρίγος εὐθύς αἰσθάνεσαι καθ' ὄλον σου τὸ σῶμα,
ἂν δὲν κρατῆς τὰ σάλια σου ἔμπρὸς σφριγῶντος στήθους,
ἂν τὰς γυναῖκας κυνηγᾷς καὶ σὺ μετὰ τοῦ πλήθους,
καὶ ἂν τὰ νεῦρα σου κινῆ ἑλάχιστόν τι νεῦμα,
ὦ ! τότε μὲ τὴν δόξαν σου καὶ μ' ὄλον σου τὸ πνεῦμα,
κι' ἂν εἶσαι Πλάτων ἢ Θάλῃς ἢ καὶ Ἀριστοτέλης,
ἢ ἄλλος τις περιφανῆς ἐκ τῆς σοφῆς ἀγέλης,
καὶ ἂν ἀκόμη λέγεσαι Ἀλέξανδρος μέγας,
ἢ Καίσαρ ἢ Πομπήιος ἢ καὶ κανέννας ἄλλος,
δὲν εἶσαι ἄλλο τίποτα, βρε Περικλῆ, γιὰ μένα,
ἢ ἕνας ἄνθρωπος κοινὸς ποῦ μοιάζεις τὸν καθένα,
καὶ φίνεσαι στὰ μάτια μου ὁ πρῶτος μπεχλιδάνης...
- Π. — Καὶ οὐ μπόρεῖς, βρε Φασουλῆ, τὸν ἀπαθῆ νὰ κάνῃς;
- Φ. — Ἐέρω κι' ἐγὼ, βρε Περικλῆ...
- Π. — Σκασμὸς λοιπόν, σαλιάρη,
κι' ἐτοίμασε τὴ ράχη σου ν' ἀρχίσῃ τὸ στηλιάρι.

Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἑνοδογεῖτον Ζυδί, — ὁρὸ στὸ λάδι, τρεῖς στὸ ζυδί,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.